

Jamsai

Zodiac

Jamsai Love Series

Ruthless

Leo

ปดบัญชีรัก

เกลียร์

ดดีกัวใจ

นาย

เจ้าเสน่ห์

Hideko_Sunshine เขียน

ภาคต่ออ่าน

Jamsai

ภาคต่ออ่าน

Jamsai

ภาคต่ออ่าน

Jamsai

ຈຳສາຍໃຈ

Jamsai Love Series

Ruthless Leo ปิดบัญชีรักเคลียร์คดีหัวใจนายเจ้าเสน่ห์

Hideko_Sunshine เขียน

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

เลขมาตราฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 885-930-51-0641-0

ภาพประกอบ พักตร์ปรีย์ เอี่ยวศิริ (kappa)

ภาพการ์ตูนทั้งเล่ม ภัณฑิรา ศิริวงศ์สิงห์ (shizer0)

จัดพิมพ์โดย

Jamsai

บริษัท แจ่มใส พับลิชซิ่ง จำกัด

285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4801

อีเมล editor@jamsai.com

เว็บไซต์ www.jamsai.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท ออมรินทร์ บุ๊ค เท็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จันทน์

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จ.นนทบุรี 11130

โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3

เว็บไซต์ www.naiin.com

ราคา 189 บาท

Printed on Green Read Paper

www.facebook.com/greenreadpaper

ทักษาย

สวัสดีเพื่อนๆ ในเดือนตุลาคมแสนสดใสค่ะ ๘๐๘ และในสมัยโบราณเจ้าถูด สุดบรรจิดมาส่งถึงมือกันอีกแล้ว และคราวนี้ก็พิเศษมากด้วยพระเป็นเจ้า รวมตัวของเหล่านั่นๆ หล่อสุดยอดถึง ๑๒ คน ๑๒ สไตล์ โปรดเจ้าที่ว่า นี่ก็คือ Prince of Zodiac ค่ะ เชื่อว่าสาวๆ ทั้งประเทศที่ตั้งตารอกันอยู่คงไม่เก็บคอม เสียงกรีดไข่มี้ยลั่นๆ ดังนั้นขอเสียงดังๆ หน่อยเร็วๆ กวีๆ >_<

นอกจากเรื่องราวนุ่มนวล ของหนุ่มๆ ที่ได้รับการไหว้叩叩ที่สุดในแต่ละราศี แล้ว เพื่อนๆ จะได้พบกับบทสัมภาษณ์พิเศษจากพากษาด้วยนะค่ะ ขอแนะนำ ว่าพากดไม่ได้เด็ดขาด ไม่งั้นจะเสียใจ อุ๊ย

Hideko_Sunshine เป็นผู้รับหน้าที่ถ่ายทอดเรื่องราวของหนุ่มราศีสิงห์ ในผลงานเรื่อง 'Ruthless Leo' ปิดบัญชีรักเคลียร์คดีหัวใจนายเจ้าเสน่ห์' มายองนังบอกได้เลยว่าเพื่อนๆ จะต้องหลอมละลาย เพราะเสน่ห์ของ 'เซ่น' นักแข่งรถสุดหล่อ กันอย่างแน่นอน ลีลาในสนามแข่งกับลีลาเรื่องหัวใจของเขามาเด็ดไม่แพ้กันเลยน้า~ ไม่งั้นสาวมั่นอย่าง 'รัน' จะแอบเข้ารี คริๆ :D

ด้วยไมตรีจิต
สาวน้อยมายองนัง¹
สำนักพิมพ์แจ่มใส

รู้จัก

นักเขียน

Say hi! กันอีกครั้งและครั้งนี้จะไม่ทำให้เพื่อนๆ ผิดหวังกันแน่นอนค่ะ เพราะนักจากนิยายเรื่องนี้จะเป็นหนึ่งในปรเจกต์สุดพิเศษ Prince of Zodiac ของแจ่มใสแล้ว เนื้อหา yang เป็นอีกแนวที่โถไม่ค่อยได้เขียนก็คือจะมีกลิ่นอายสีบลูว์ สอบสวนเข้ามาเกี่ยวข้อง (HOT SUSPENSE) และความมืดอย่างร้อนแรงแบบ HOT DRAMA ไม่แพ้ที่ผ่านมาแน่นอนค่ะ แนะนำว่าห้ามพลาดเด็ดขาดเลยเรื่องนี้哦! ขอรับรองตีจิงๆ ค่ะ!

ขอบคุณนักอ่านที่เป็นกำลังใจให้กันเสมอ ขอบคุณพี่ๆ ทีมงานและพี่ๆ กอง บ.ก. ที่ให้คำแนะนำ마다ๆ ขอบคุณคณาจารย์สำหรับวิชาความรู้ ขอบคุณเพื่อนๆ ที่อยู่เคียงข้างกัน ขอบคุณบ้านแจ่มใสสำหรับโอกาสและความอบอุ่น และขอบคุณครอบครัวที่น่ารักซึ่งทำให้มี 'Hideko_Sunshine' ในวันนี้ ติดตามข่าวสารและพูดคุยกันได้ที่ http://my.dek-d.com/hideko_chan/ และ <http://www.facebook.com/O.A.HidekoSunshine>

นะค่ะ

Hideko_Sunshine

1452

ต่อให้ເຂອງທ່ານ
ທີ່ຕົວອຸ່ນຍຸກັບພມ
ແຕ່ພມກີ່ເຫັນແກ້ຕ່າ
ນາກພວກທີ່ຈະຮັ້ງເຂອງໄວ!

๖๖๙๔๙๕๗๕๑

၃၆

อย่างนักกว่ารัก
เมื่อนายเลือก
ที่จะหักหลังฉัน
ไปแล้ว!

三

แม้ร่างกายผม
จะอยู่กับใครอีกคน
แต่หัวใจผมยังอยู่
ที่เรือเล่มอ!

୪୮

ผู้เด็กกว่า..
แล้วไงล่ะ!?

Prince of Zodiac

ในงานประกวดผลรางวัล Prince of Zodiac, ที่ผ่านมา, ทลายคนคงรักกันแล้วนะค่ะว่าหุ่นๆ ที่ได้รับคะแนนให้สูงสุดแล้วได้เป็นตัวแทนทั้งสิบองค์ราศีนี้มีใครบ้าง แห่งนอนว่าหากจากุรูร่างหน้าตาของพวกเขاجาจะหล่อมาให้กันในล่องแล้ว ไฟฟ้าในล่องแต่ละคนยังโดดเด่นและอันหลาม ด้วยความสามารถไม่แพ้กัน เราจึงไม่พลาดที่จะจับ พฤษภาคมนี้ กันแบบเอ็กซ์คลูซีฟสุดๆ ด้วยความลับลึกลับตัวให้ลุ้นเลยทีเดียว เท่านี้สาวๆ ทั้งหลายคงต้องเตรียมตัวเดริบมใจให้พร้อมนะค่ะ เพราะหุ่นๆ แต่ละคนนี้มีความต้องการสุดแพร่พระราชภาระมาเต็มล้อเริ่ม หากใครเคยดูดวงหรืออ่านคำทำนาย เรื่องความรักว่าจะได้ครองคุณภาพนุ่มนวลราศีไหนมากบ้างแล้ว ก็ลองไปศึกษาไลฟ์สไตล์หรืออุปนิสัย ส่วนตัวล้วนตัวของหุ่นราศีนั้นๆ ผ่านเรื่องราวของพวกเขากันสิบล่องกันเลยดีกว่าค่ะ อ๊ะๆ เป็นหัวทุกคนให้ ‘หัวใจ’ ในกรณีตัดสินง่ายยืน เราก็ไฟฟ้าของแต่ละคนมาฝากด้วยนะค่ะ

♈

ชื่อ : เวียน

ราศี : ลิงห์

อาชีพ : นักแบ่งรอด

♉

ชื่อ : เคนเน็ต (เคน)

ราศี : กันย์

อาชีพ : นักศึกษา/
ธุรกิจล้วนตัว

♊

ชื่อ : เท็กซัส

ราศี : ตุล

อาชีพ : นักวาด

รูปนางแบบบิกินี

♋

ชื่อ : นิวเคลียร์

ราศี : ผีจก

อาชีพ : นายแบบ

♌

ชื่อ : จอมทัณ

ราศี : อัญ

อาชีพ : นิสิต

♍

ชื่อ : อัลจี

ราศี : มังกร

อาชีพ : ช่างภาพ

และหุ้นล่วงหนpong
นิตยสาร F&M

♎

ชื่อ : Summer_Wind

ราศี : กรมก.

อาชีพ : นักแบ่งรอด

มอเตอร์ไซค์

♏

ชื่อ : แพร่อน

ราศี : มีน

อาชีพ : นักฟุตบอล

♐

สำนักพิมพ์เจริญ ขอร่วมเป็นส่วนหนึ่ง
ของการสร้างวัฒนธรรม 'การอ่าน' ให้เกิดขึ้นในสังคมไทย

ชื่อ : ชนากิป วีระวัฒนวงศ์

ชื่อเล่น : เชน*

วันเกิด : 27 สิงหาคม 25XX

ราศี : สิงห์

กรุ๊ปเลือด : AB

อาชีพ : นักแข่งรถ

สีที่ชอบ : แดงจัดๆ น้ำเงินจัดๆ

อาหารโปรด : อาหารไทย

สถานที่โปรด : ห้องนอนผดุงเง

ของที่มักพกติดตัวเสมอ : กระเพาสตางค์ มือถือ และกุญแจรถ

ສະເປົກສາວໃນຜົນ : ໄມ່ຍຸດ

นิยามความเป็นตัวเอง : ผอมอย่างให้ทุกคน 'นิยาม' ตัวผอมมากกว่า
ให้ผอมนิยามตัวเอง

บทสัมภาษณ์

ทีมงานของเรานำไปถึงสนามแข่งรถ N เพื่อถ่ายแบบให้รับกับลูกค้าของ Prince of Zodiac ประจำศิลป์นี้ ต้องบอกก่อนเลยว่าก่อนจะได้รับกับลูกค้าของ Prince of Zodiac ประจำศิลป์นี้ ไม่ใช่เรื่องง่ายเลย

เมื่อถึงเวลาที่นัดหมายกัน จากรัฐสีดาสุดเทคันหนึ่งก็เล่นเข้ามาจอดในบริเวณอัฒจันทร์ฝั่ง A ซึ่งทางที่มีงานเข็ชชากรอยู่ก่อนแล้ว 'ชายหนุ่มที่ที่มีงานตั้งดาวรุ' ก้าวลงมาจากรถ เขากล่าวในเสียงอีดี้สีขาวกับการเงยยืนของ True Religion สมัวแวนกันแಡดสีชา แค่นั้นก็เล่นเอาสาวๆ หรือแม้แต่ที่มีงานผู้ชายแบบจะหยุดหายใจกับความเท่อย่างไดเด่น และมีเสน่ห์สมกับที่เป็นเจ้าชายประจาราศิลป์

* เzen (Zen) หมายถึง สมารถ

ตามหลักในราศีสตร์แล้วผู้ชายประจำราศีสิงห์เป็นคนรักเกี่ยวดิยศ
หยิ่ง มีความเชื่อมั่นในตัวเองสูง 'ไม่ชอบการเอาเปรียบทุกชนิด รักใคร
รักจริงทุกคนหมดใจ รักแรงเกลียดแรง แต่เมื่อยังโสดจะเจ้าชู้ และมีเสน่ห์
ทางเพศสูงมาก จากลักษณะดังกล่าว呢 ผู้ที่ได้รับคัดเลือกจึงเป็นไฮครอฟ์
ไม่ได้นอกจาก 'ชนาธิป วีระวัฒนวงศ์' หรือ 'เซน' หนุ่มที่สาวๆ ค่อนเออเขียว
กำลัง 'กรีดสอนบ' และรามมี่ใจว่าสาวไทยเกิน 'หนึ่งล้าน' คนก็กำลังจับตา
มองเขายกย่องกัน ปฏิเสธไม่ได้เลยว่าการจัดอันดับเจ้าชายทั้งสิบสองคน...
ขาดเขาไม่ได้!

หลายคนอาจจะให้ความสนใจ 'เซน' ในฐานะทายานักธุรกิจหนึ่งล้าน
หลายคนอาจจะจับตามองเขาในฐานะนักแข่งรถที่รุ่งปร่างหน้าตาดีที่สุด
ในเอเชียซึ่งเทียบกับบรรดาดาวราษรแบบได้สบายนฯ และหลายคน...อาจจะ
จับตามองเขาในฐานะหนุ่มหล่อลุคแบบบอย แสนลีกับบับ เพลย์บอย หรือ
จะอะไร์ก์ตาม

แต่ทุกเหตุผลคือสิ่งที่ทำให้เราอยากคุยกับเขาสักครั้ง
วันนี้เราจะมาฟัง 'เซน' พูดถึงตัวเขาเองบ้าง การันตีได้เลยว่า...
เมื่อคุณอ่านบทสัมภาษณ์ของเขามา คุณจะตกหลุมรักในความ 'ตรงไปตรงมา'
ของผู้ชายคนนี้โดยไม่ต้องตัว!

รู้สึกยังไงบ้างที่ได้รับเลือกเป็น Prince of Zodiac

เซน : ผมเคยฯ นะ คงเป็นเพราะ ผมไม่รู้สึกว่าตัวเองเหมือนเจ้าชาย
ลั่มมัง บางที่...คนที่มีความรักนี้ให้อาจไม่มีตัวเลือกอื่นก็เลยเลือกผม

คิดว่าอะไรทำให้คุณได้รับเลือก

เซน : ผมเกิดในราศีสิงห์ เป็นลูกชายของนักธุรกิจมีรากสืบที่เสียงแล้ว
มีฐานะอันดับต้นๆ ของประเทศไทย นั่นทำให้ผมเป็นที่จับตามอง

ชีวิตหลังจากได้กล่าวเป็น Prince of Zodiac มีอะไรเปลี่ยนไป
บ้างมั้ย

เซน : วุ่นวายดีครับ การเป็นทายาಥองตระกูล วีระวัฒนวงศ์ ทำให้หนูนูกจับตามองจากคนรอบข้างอย่างมาก มีสื่อมาติดต่อขอสัมภาษณ์ มีสินค้าแบรนด์ต่างๆ อยากให้ผมไปเป็นพรีเซ็นเตอร์ทั้งๆ ที่ผมไม่ได้อยากแน่นอนว่า...การเป็น Prince of Zodiac ของนิยายสารซึ่งอดังทำให้ผมเป็นที่รู้จักมากกว่าที่ผ่านมา คุณพ่อจะจินตนาการออกมั่นใจว่ามันจะวุ่นวายยังไงสำหรับผู้ชายที่อยากรีชีวิตธรรมชาติ อย่างผม

คิดว่า尼สัยตรงกับราศีตัวเองรึเปล่า

เซน : มองว่าให้คนอื่นบอกว่าผมเป็นคนยังไงจะดีกว่าให้ผมบอกว่าตัวเองเป็นยังไงนะ คนเราต้องให้เป็นคนตรงไปตรงมาอย่างกีมัคจะประเมินตัวเองในแบบมากกว่าแต่งลบไม่ใช่เหรอ

สิ่งที่คุณเกลียดมากที่สุดในชีวิต

เซน : การทรยศหักหลัง

ความรักของหนุ่มราศีนี้ หรือความรักในแบบของคุณเป็นแบบไหน

เซน : มองขอบความรักแบบธรรมชาติ ไม่ต้องหวือหวา ไม่ต้องไร้เรณดิกก์ได้ แค่เวลาที่ผมมีปัญหาหรือเวลาที่คุณรักมีปัญหาให้เราจับมือกันและกันไว้ก็พอ

อะไรสำคัญที่สุดในชีวิตคุณ

เซน : ผมเห็นแก่ตัวนะ ไม่มีอะไรสำคัญในชีวิตผมเท่ากับหัวใจของผมหรอก

ถ้าเปลี่ยนราศีได้...คุณอยากรเกิดราศีอะไร และเพราะอะไร

เซน : ผมไม่เคยคิดถึงเรื่องนี้เลยไม่คิดอย่างจะเปลี่ยนเลย

หลังจากนี้ คุณวางแผนอะไรกับชีวิตคุณบ้าง

เช่น : ผมชอบความเปลกใหม่ ชอบอะไรที่ท้าทาย ชอบอะไรที่เข้ามาโดยไม่ทันได้ตั้งตัว ผมจึงไม่ได้กะเกณฑ์หรือวางแผนอะไรไว้มากหรอก

ฝากอะไรถึงคนอ่านของเรานี่ช่วยกันให้ดีคุณหน่อย
 เช่น : ชอบคุณทุกคนที่ให้เวลาให้ผมก็แล้วกันนะครับ

บทนำ

สายตาของเขาราวกับสายตาของหมาป่า
อ้อมแขนของเขาราวกับอ้อมแขนชาตาน
และจุมพิตจากเขาก็รัวกับจุมพิตของแรมไฟร์
เขาเป็นพากซอบใช้ความรุนแรง อารมณ์ดุร้าย
และฉันก็เหมือนคนบ้าที่ลีกฯ เป็นพากรักความเจ็บปวด
ก็สมควรแล้ว...ที่พระเจ้าส่งให้ฉันมาเจอกับเขา!

"ไอ้ยัย กรีดกันให้เตยไปเลยเถอะ เช่นไม่เคยทำให้เจิดหวังจริงๆ
ตอบสัมภาษณ์อย่างนี้ผู้หันหนิงก็ตายเกลื่อนทั้งประเทศลิค้า"

"หนูอยากรเป็นผู้หันหนิงของเชน อร้ายยย"

"น้อยๆ หน่อยนะยะตัวเชอ ตำแหน่งนั้นฉันจะงแล้วยะ"

"ไม่ไหวจะเคลียร์จริงๆ แฟชั่นเซ็ตตี้ก์เท่บรรเจิดเลี้ยนี่กระไร ใคร
คิดจะไครคิด! มากันทางอ้อมหรือยังไง กำเดาจะนีทั้งหลายในลเป็น
น้ำตกเอราวัณกันหมดแล้ว"

"ใช่...จะไว้ใจขนาดนั้นคง หายใจเข้าลีกฯ กันหน่อยเถอะค่ะ"

'มิรันดา' ซึ่งอยู่ในชุดราตรีผ้ากำมะหยี่สีดำแบบเก่าออกเผยแพร่เปลือยเปล่าและแผ่นหลังเนียนสวยงามก้าวออกจากมายืนพิงกรอบประตูห้องแต่งตัวแล้วสายหน้าให้กับบรรดาสาวๆ เสิร์ฟสวยงามซึ่งกำลังจับกลุ่มกันดูนิตยสารซื้อตั้งของประเทศฉบับล่าสุด

เข้าไปเบลี่ยนชุดไม่กี่นาทีก็จับกลุ่มเม้าท์กันได้ทุกที่เลยนะ

มิรันดาคิดในใจ ถึงเช่นจะไม่ได้ติดตามสาวๆ ในวงการบันเทิงหรือนิตยสารคนดังเป็นประจำ แต่ก็พอรู้ว่าปีนี้...นิตยสารดังกล่าวทำให้ปรารถนาพิเศษในอี้ม Prince of Zodiac ด้วยการเพื่อนหาผู้ชายสิบสองคนซึ่งเป็นที่สนใจ โสด และเพอร์เฟกต์มากขึ้นปก เล่นเอาหั้งประเทศอีกหันไปพักใหญ่

และฉบับนี้...ก็ถึงคราวราศีสิงห์ที่สาวๆ ไม่ต่างกว่าล้านคนรอคอย!

ทุกคนหันมามองมิรันดาผู้ได้ซื้อว่าเป็นความมหัศจรรย์อย่างหนึ่งของสาวเอเชีย เเรออาจะจะไม่ได้สวยเลิศพ่อมาริน แต่ก็ถึงดูดความสนใจได้อย่างน่าพิศวง ทั้งดวงตาส่ายคมสีน้ำตาลเข้มที่ล้อมกรอบด้วยแพนดานยาวยา ริมฝีปากได้รูปปาน่าสัมผัส ในหน้าเรียวสวยงามไปอีก ริมฝีปากเข้มสีดำ จมูกโด่งรับอกนิ้ยไม่ค่อยยอมคน และทุกอย่างที่ประกอบขึ้นเป็น 'มิรันดา' นั้น บอกได้คำเดียวว่า 'เธอ美 เสน่ห์'

"หายใจลึกๆ ก็ชุดร้องหัวใจไฟไหม้หวานแล้วคบคบกันอ่อนร้อน ดูนีลิกะ! ใครที่ไหนจะอดใจไหว"

'ลินซี' ช่างแต่งหน้ามีอหนึงพลิกหน้าปกนิตยสารให้มิรันดาดูเต็มๆ ตามปกปراภภาพหนุ่มหล่อลุคแบบบอยและเท่กระชาากวิญญาณผู้หญิงทุกคนให้ติดมือไปได้เพียงพริบตา เข้ากำลังยืนพิงกระโปรงรอยนต์สีดำดูเท่และเป็นผู้ที่ใครๆ ต่างก็พูดถึงว่าเป็นส่วนผสมที่ดีที่สุดของเอเชียกับตะวันตกคนหนึ่ง

ร่างสูงมีเรือนยอดสีเทาเข้มซอยสไลด์ยาระต้นคอ สวมเพียงกางเกงยีนสีเข้มตัวเดียว เปลือยกหัวงาช์ก้ามเนื้อซิกซ์แพ็กส์สวยงามฯ บนร่างกายและรอยสักรูปสิงโตคำรามที่แผ่นอกเบื้องขวา

ใบหน้าหล่อเหลาให้ที่ดีซ่าเฉื่อยมองมาทางกล้องเพียงนิดเดียวจึงเห็นจมูกโด่งเป็นสันได้มุนที่รับกับคงศากองใบหน้าเรียวคม ริมฝีปากหยักได้

รูปสวยงามสีแดงสดแบบธรรมชาติตัดกับผิวขาวจัดแสงยิ่มนิดๆ

และนัยน์ตาสีนิลคมที่มีฤทธิ์ประทัตประหารชีวิตผู้หญิงทุกคนให้หงอบราบแทนเท้าก็มีอิทธิพลต่อความรู้สึกมากมายอย่างที่ลินซ์พูดไว้...

ใช่! เขาเมินหน้าและ Sex appeal สูงจน่าตกใจจริงๆ!

"เป็นไปล่ะค่ะ ถึงกับอึ้งไปเลยล่ะสิ"

"คนนี้นะ หล่อจัดหนักจริงๆ นะคนน้องรัน"

"ก๊...ก๊...ก๊... แหลระค่ะ"

มิรันดาบอกรือดอย่างเสียไม่ได้ แม้เธอจะรู้ว่าสิ่งที่พูดไปมันยากเกินจะเชื่อถือ เช่น...เป็นใครและมีเสน่ห์แค่ไหน เธอเอง...ก็รู้ดีอยู่แล้วใจ...

"สเปกของน้องรันคงจะไม่ใช่แนวนี้สินะคะ" ช่างเสริมสายอีกคนพูด พลางหัวเราะเท้าสันสูงสีดำมาวางไว้ข้างหน้าและนำวยความสะ火花ให้มิรันดาพยายามสวนได้

"ไม่รอ柯ค่ะ รันว่าเขาก็ดูเฉยๆ"

"ดูเฉยๆ? โกรัววว~ นี่หรือเมืองพุทธ!" ลินซ์อุทานประชดได้เงื่อรماหาก "กันน้องรันมีหนุ่มๆ หล่อๆ แวงเวียนมาจีบประจำนี่ค่ะ คงพูดได้ว่า เช่นนั่นหล่ออันน่าฯ เพราจะคงเจอกันหล่อๆ มาเยอะยะ"

สายตาของลินซ์ที่มองรูปหนุ่มหล่อเจ้าของชื่อ 'เชน' ยังคงเป็นประกาย

มิรันดาเป็นหนึ่งในทายาทของตระกูล 'ส្រាបករណ' ซึ่งเป็นเจ้าของ โรงแรมดังอันดับหนึ่งในประเทศไทย เธอเป็นคนสวย รูปร่างดีราวกับนางแบบ ยิ่งอยู่ในชุดราตรีสีดำเน้นเรือนร่างเข็กซึ่งได้สัดส่วน ระหวบผนຍawa สีดำลับซึ่งมีความยาวถึงเอวขึ้นเป็นทางม้าสูงก็ยิ่งทำให้เธอดูตื่ม่แพ้ดาวราชีกดัง

ลินซ์นี้เกี้ยวย้ายไม่น้อยที่มิรันดาไม่ค่อยชอบการทำงานสังคมเหมือนพี่น้องคนอื่นๆ ในตระกูล ไม่เช่นนั้นแล้วเธอคงเป็นคนที่ตราๆ ก็ต้องพูดถึงอย่างไม่ต้องสงสัย

"พี่ลินซ์อยากรู้ว่ามีไปต่างหากล่ะค่ะ"

"จ้า! ขอให้น้องรันเจอตัวจริงเข้าสักวัน แล้วจะไม่พูดอย่างนี้ เรื่องพี่สิ!"

กือก! กือก! กือก!

ประตุหน้าห้องส่วนตัวของมิรันดาถูกเคาะพอดี
"สงสัยคุณอามาตามแล้วล่ะค่ะ"

มิรันดาหมุนกลับไปมองกระจกแบบเต็มตัวอีกครั้ง เมื่อภาพสะท้อน
จากกระจกเงาในนั้นบอกความเรียบร้อย ทั้งเสื้อผ้าหน้าผมและรองเท้า เธอ
ก็หันไปปิ้งขอบคุณบรรดาซ่างเสริมสวยที่คุณอาไปรับมาช่วยแต่งตัวให้เธอ
และไอริสผู้เป็นลูกพี่ลูกน้องของเธอ (ไอริสแต่งตัวเสร็จก่อนหน้านี้แล้ว)

"รันไปก่อนนะ ขอบคุณนะคะที่มาช่วยรันแต่งตัว ถ้าไม่ได้พากพีๆ รัน
ແย়ແন্ন"

"ไม่เป็นไรค่ะ เรื่องเล็กน้อย แต่งตัวให้คนสวยๆ ไม่เรื่องมากอย่าง
นองรัน พากพีเต็มใจ"

มิรันดาเดินตรงไปที่ประตุห้องซึ่งมีซ่างอีกคนมาช่วยเปิดประตูให้
" เพราะรันสวยอย่างนี้ อาถึงอยากให้รันไปงานป่อยๆ"

คุณอาสามไก้ของมิรันดาเอยทักทายทันทีที่ประตุเปิดออก เธอเอื้อมมือ^{มาจับมือ}หันหน้าไปที่บันไดวนซึ่งทอดยาวลงไปสู่ห้องโถงใหญ่ของ
คฤหาสน์สุดหรูของตระกูล 'ฐานปรกน'

ที่ประตุหน้าคฤหาสน์ ไอริสกับชายหนุ่มอีกคนยืนรออยู่ก่อนแล้ว

ไอริสพยายามส่องไฟในบันได คุณลุงของเธออยู่บนบันได ไอริสจัดว่า^{ทาง牙}เป็นผู้หญิงสวยคนหนึ่ง เธอเป็นคนที่ไม่คิดมากกับเรื่องใดๆ ก็ตาม ไม่ว่า
จะเป็นเรื่องงาน เรื่องทรัพย์สมบัติ หรือว่าใครจะเป็นศัตรูกับใคร ไม่ว่าจะ
'อดีต' หรือ 'ปัจจุบัน' เธอจึงสนใจกับมิรันดาได้ดี และไม่ถือตัวเหมือน
'น้ำริน' พี่สาวของเธอ

ถ้าเทียบกับน้ำรินแล้วล่ะก็...มิรันดาชอบไอริสมากกว่าจมเหลย!

"ขอโทษที่ทำให้รอนานนะ"

"ไม่เป็นไรหรอ ก็พีรันต้องใช้ช่างเสริมสวยต่อจากไอริสนี่ค่ะ"
ไอริสซึ่งอยู่ในห้องรีสีแดงสวยยิ่มให้กับหันหน้า ขณะที่โครงอีกคนไม่ได้
เอยทักทายใดๆ นอกจากจากยืนมองเงียบๆ

'ริว' หนุ่มร่างสูงซึ่งอยู่ในชุดสูทสีดำดูดี เป็นหนึ่งในคณะกรรมการบริหารโรงเรม เขาอายุยี่สิบห้าปี จบการศึกษาในระดับปริญญาตรีจากมหาวิทยาลัยอันดับหนึ่งของประเทศ และเพิ่งได้รับปริญญาโทด้านการบริหารจากมหาวิการามาเมื่อปีที่แล้ว ว่าด้วยเรื่องรูปร่างหน้าตา ริวจัดว่าอยู่ในเกณฑ์ดีมากถึงมากที่สุด...

มาก...ถึงขั้นทำให้ผู้หญิงตกลงลึกลงและมองตาค้างได้เพียงแค่เดินผ่านไม่遠จะเป็นรูปร่างที่สูงถึงหนึ่งหัวไหล่เปล่งประกายแพดลิบห้าเซนติเมตรแต่ดูสง่างามมากกกว่าจะเง่งก้าง เรือนผอมสีดำสนิทที่เสริมให้ผิวขาวๆ ของเขาก็ได้เด่นนัยน์ตาสีฟ้าเข้มเหมือนชาวดะวันตก ริวนี่เป็นภายนอกได้รูปสีแดงสดน่าสัมผัสจมูกได้แรงเรียบกับใบหน้าคมคาย และเรียวคิ้วเข้มที่รับรองค์ประกอบทุกส่วนบนใบหน้า

หลายคนบอกเป็นเสียงเดียวกันว่าริวคือส่วนผสมของเอเชียกับตะวันตกที่ลงตัวที่สุด

ใช่...ถ้าหากไม่มีผู้ชายที่ชื่อ 'เซน' เขาก็จะเป็นหนุ่มลูกครึ่งเอเชียกับตะวันตกที่ดูดีที่สุดก็ได้

ไม่ใช่ครรุว่าแท้ที่จริงริวเป็นลูกครึ่งไทยกับชาติใด ไม่ใช่ครรุว่าเขามาจากไหน ทุกคนรู้แต่เพียงว่าริวเข้ามาในครอบครัวฐานะปัจจุบันเพื่อจะ 'ธิรพัฒน์' หรือคุณอาช่องมิรันดารับเข้ามาจากสถานเลี้ยงเด็กกำพร้าและเลี้ยงดูในฐานะลูกชาย แต่...สถานภาพที่เคยเป็นเด็กกำพร้าไม่ได้เป็นปมด้วยสำหรับริวสักนิด

ชายหนุ่ม Lub คำสาบประมาทและสามารถยืนอย่างสง่างามในฐานะทายาทคนหนึ่งของครอบครัว 'ฐานะปัจจุบัน' ได้อย่างไรข้อกังข้าด้วยบทพิสูจน์ทางความสามารถในด้านการเรียน การทำงาน และแน่นอน...ไม่เว้นแม้แต่เรื่องรูปร่างหน้าตาที่แสนจะเพอร์เฟกต์!

"ไปกันเถอะริว เดียวทุกคนรอเราแย่เลย..."

"ครับคุณแม่"

ริวพยักหน้ารับคำสั่งของแม่บูญธรรมที่เขียนไปนั่งเบะหน้า ขณะที่ล่ำสายตาไปจางมิรันดา เขาก็เปิดประตูรถให้เชอและโกริสันั่งที่เบะหลัง

ร่างสูงเดินอ้อมไปประจำที่นั่งคนขับ ขณะที่กำลังขับเกียร์รถเพื่อเคลื่อนออกจากคุนหาสน์ นัยน์ตาสีฟ้าเข้มมองสบตา กับมิรันดาจนเหอต้องเบื้องหน้าหนึ่นไปคุยกับไครสต์

'ไม่มีความจำเป็นที่ต้องได้ใจกันอีกแล้ว... ทั้งริวและมิรันดาต่างก็รู้อยู่แล้วว่า 'ทำไม'

รถยนต์สีดำคันนี้แล่นออกจากคุนหาสน์มุ่งสู่โรงแรมฐานปาร์คอย่างไม่รีบรอ... ไม่มีใครรู้หรอกว่า 'เหตุการณ์' บางอย่างที่จะเกิดขึ้นในอีกไม่กี่ชั่วโมงต่อจากนี้จะเปลี่ยนแปลงชีวิตทุกคนไปตลอดกาล!

1

The opening

"ขอโทษนะครับ รับเรียนหัวกับเพลงคลาสสิกและการคุยกับคนที่รับไม่สนใจด้วย รับขออภัยไปเดินเล่นที่สวนคนเดียวนะครับ ขอบคุณค่ะ"

ฉันปิดการสนทนา กับลูกชายเจ้าของธุรกิจอสังหาริมทรัพย์ลักษณ์ที่กำลังจะเดินตามอ่อนๆ ก้าวไปที่สวนของโรงแรม หลังจากที่ฉันป่วยเบี้ยงและหลีกเลี่ยงการคุยกับเขามาพักใหญ่ๆ

เหรอ! ผู้ชายอะไรตื้อไม่เลิกจริงๆ!

ฉันก้าวขึ้น ผ่านผู้คนที่กำลังพูดคุยกันอย่างเงียบในห้องโถงห้องรับ อลังการของโรงแรมระดับห้าดาวอย่าง 'TPK Hotel'* ซึ่งเป็นโรงแรมอันดับหนึ่งของประเทศไทยและได้รับการจัดอันดับให้ติด Top Five โรงแรมที่ดีที่สุดในเอเชียมานานหลายปีแล้ว

งานเดี้ยงคืนนี้จัดขึ้นเพื่อฉลองความสำเร็จที่โรงแรมเราทำรายได้เพิ่มขึ้นจากปีที่แล้วเกือบสามล้านบาท เปอร์เซ็นต์ ซึ่งบอกได้ว่าตระกูลฉันมีรายได้อายุนานา ความจริงฉันไม่ชอบงานแบบนี้เลย มันน่าเบื่อและน่ารำคาญมากๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่งเวลาที่มีพวกผู้ชายเข้ามาทำความรู้จักฉันเพื่อหวังผลประโยชน์สักอย่าง

* TPK ย่อมาจาก Thapakorn หรือฐานปาร์ค

แต่...การที่ฉันจะนั่งเล่นนอนเล่นในขณะที่ญาติพี่น้องทุกคนทำงาน ก็คงไม่ไหว ฉันเองก็เรียนจบปริญญาตรีในสาขาประชาสัมพันธ์จากมหาวิทยาลัยอันดับหนึ่งของรัฐมาเป็นที่เรียบร้อยแล้ว ก็เลยต้องเข้ามาเป็นส่วนหนึ่งของการพัฒนาธุรกิจการในครอบครัวซึ่งก็คือโรงเรมแห่งนี้ให้เจริญยิ่งๆ ขึ้นไป

คุณอาและคุณอาสะไภรับเร้าให้ฉันมางานนี้เพื่อเปิดโอกาสการเข้าสังคมชั้นสูง เรียนรู้การทำธุรกิจ และการใส่หน้ากากอันจะนำไปสู่การกรุยหนทางในการทำงานในอนาคตแน่นอน!

"ทำไม่การทำธุรกิจต้องใส่หน้ากาก พูดกันแบบตรงไปตรงมาเลย จะตายหรือไม่ เอ๊ะ!?"

ขณะที่ฉันก้าวเข้าไปในสวนแสนนสวยงามของโรงเรมและกำลังปันด้วยความหงุดหงิดก็ต้องรีบหันขวับกลับไปมองบริเวณสรวงนำ้ทันทีที่รู้สึกว่าเมื่อครู่นี้สายตาเหลือบเห็นถึงความผิดปกติ

"เอ้! นี่ใครนะ ทำไม่ต้องทำท่าทางลับๆ ล่อๆ อย่างนั้น เป็นขอมายหรือเปล่า"

ฉันตะไนกามพลาang ก้าวเข้าไปหาร่างสูงที่ยืนหันหลังห่างจากฉันไปเกือบสิบเมตร

"หยุดนะ! อายาหนีจนกว่าฉันจะอนุญาต ถ้าไม่อยากให้ฉันเรียกการ์ดมาลากค่อนายโอนออกໄປ!"

"...!!!"

ร่างสูงที่กำลังเดินหนีหยุดชะงักฟีเท้าแล้วหันกลับมามอง นัยน์ตาสีน้ำตาลเข้มไม่ได้หวานกลัวหรือแสดงท่าทีตื่นตระหนกเลย เข้าหุ่ดยืนรอให้ฉันเดินไปเผชิญหน้ากัน

"นายเป็นใคร"

ฉันกอดอกและภาคตามองร่างสูงซึ่งมีความสูงราวๆ หนึ่งร้อยแปดสิบเซนติเมตร ดูจากรูปร่างหน้าตาแล้วอาจจะเป็นแขกที่มางานนี้ก็ได้ เพราะเขาเป็นคนรูปร่างหน้าตาดีมากคนหนึ่งเลยล่ะ จมูกโด่ง ตากคม ริมฝีปากบางสีแดงสด รูปหน้าก็เรียวแหลมแบบสมัยนิยม แต่ผิวพรรณ

ยังคงใส่และเรียบเนียนเหมือนพากดาราไอดอลเลย แต่... การแต่งตัวแบบวัยรุ่น สามารถเงงยืน เสื้อยืด และทับด้วยแจ็คเก็ต แฉมยังส่วนหมวกเหมือนไม่อายกให้ใครเห็นหน้าค่าตา...เขาก็ไม่น่าจะมาที่นี่เพื่องานนี้หรอก "ตามนะ ได้ยินมั้ย"

"ถ้ารู้ว่าผมเป็นใครแล้วคุณจะได้อะไรขึ้นมาล่ะ"

"ก็จะได้รู้ว่านายเป็นโนຍหรือเปล่านะลิ เข้ามาทำลับๆ ล่อๆ ทำไม กัน"

ฉันกวดตามองเครื่องแต่งกายของคนตรงหน้าอีกครั้ง แล้วก็รู้สึกว่าเขาไม่น่าจะเป็นหัวขโมย เพราะเสื้อผ้า หมวก และรองเท้าก็เป็นแบรนด์เนม ราคาง่วงทั้งนั้น

" ผมไม่ใช่โนຍ" เขารอุบเสียงเรียบและเบือนหน้าหนี " ก็แค่... แค่ ตามญาติฯ มา"

"แล้วทำไมไม่เข้าไปในงานล่ะ มาทำลับๆ ล่อๆ ทำไม เกิดพากการดามาเจอเข้า นายคงถูกโยนออกไป"

"เข้าไปในงานงั้นหรือ หี..." เข้าหัวเราะในคอและยิ่มหยันเยาะเยี้ย อะไรสักอย่าง ในหน้าหล่อเหลาหั่นกลับมาของฉันนิ่งๆ "งานอย่างนี้ไม่เหมาะสมกับเด็กเดเพลและเกรเรอย่างผมหรอก"

"ท่าทางนายกูดจะเกรเรอาเรื่องจริงๆ แหละ" ฉันพยักหน้าเห็นด้วย และยิ้มให้เข้าเป็นเชิงกวนประสาทอยู่ในที่ "แต่ดูนายกันน่าจะอายุสักสิบแปดสิบเก้าปีแล้ว ฉันไม่ถือว่าเด็กแล้วนะ"

" ผมรู้ด้วยว่าผมไม่เหมือนเด็ก แต่ครอบครัวผมเข้าไม่คิดเหมือนคุณ นะลิ"

"นี่นาย..."

คำพูดของเขาทำให้ฉันรู้สึกแปลกรๆ ยังไงไม่รู้ ยิ่งเมื่อรวมกับท่าทีที่ดูเย็นชา และเวลาแสดงความก้าวหน้าอย่างชัดเจน ฉันก็รู้สึกว่าเขาก็จะมีปัญหา กับ 'ญาติ' ที่กีดกันไม่ให้เขามางานนี้ก็ได้

"ถ้าไม่มีอะไรผมจะกลับล่ะ ขอบคุณที่ไม่เรียกการคมาจับผมโยนออกไปนะ"

พุดจบร่างสูงก็หมุนตัวกลับไปทางประตูทางเข้าโรงเรมโดยไม่ประย
สายตากลับเข้าไปในงานเลยแม้แต่นิด แผ่นหลังว่างที่ห่างออกไปเรื่อยๆ
ทำให้ฉันไม่สบายใจอย่างบอกไม่ถูก

"เอี๊ย! เดี๋ยวสิ ถ้านายอยากเข้าไปในงาน ฉันพาเข้าไปก็ได้นะ"

"ผมไม่ได้อยากเข้าไปหนรอ" เขานั่งกลับมาอีกครั้งให้ฉันนิดๆ เหมือนเชา
เองก็รับรู้ได้ว่าฉันไม่ได้มีเจตนาร้ายต่อเขาแล้วเปิดใจให้บ้าง "แค่ตาม
มาตรฐานทำงานอย่างนี้ก็เท่านั้นเอง"

"แต่ร่ว่านาย..."

"ไม่เห็นน่าสนุกเลย ผมว่าวนัดนี้ไร้สาระกว่าที่ผมคิดไว้อีกนะ"

เขามุนตัวเดินกลับออกไปอีกครั้ง แต่ก็เหมือนจะนึกอะไรบางอย่าง
ขึ้นได้จึงหันกลับมา นัยน์ตาสีน้ำตาลเข้มมีเสน่ห์จ้องมองฉันนิ่งๆ ขณะที่
มุปากเรียบยิ้มบางเบา

"เกือบลืมบอกไปนะ จริงๆ ผมเพิ่งจะอายุสิบห้าเองนะ"

"....!!!"

ฉันไม่รู้ว่าตัวเองแสดงสีหน้าแบบไหนออกไป เขาถึงได้ส่ายหัวแล้ว
เดินจากไปโดยไม่หันกลับมาพูดอะไร อายุเจ้าช่วยด้วย! ใครจะไปเรื่อง
หูละว่าผู้ชายที่ฉันคุยกับเขามีอีกเป็นเด็กอายุสิบห้าปี!

นั่นก็เท่ากับว่า...เขารู้สึกว่าฉันตั้งใจเดี๋ยว!
นั่นก็เท่ากับว่า...เขารู้สึกว่าฉันตั้งใจเดี๋ยว!

"มาหลบอยู่ที่นี่องเรโทรวัน..."

ตอนที่ฉันกำลังนิ่งเงียบ เพราะเด็กหนุ่มอายุสิบห้า แต่รูปร่างหน้าตา
เหมือนคนอายุสิบปีที่เดินจากไปเมื่อครู่นี้ เสียงเข้มๆ ของครรคุนหนึ่ง
ก็ทักมาจากเบื้องหลังและเรียกความสนใจให้ฉันหันไปมองเข้าบ้าง

ริว...ยืนลังกระเปามองฉันโดยไม่พูดอะไร

"ขอบคุณมากค่ะที่มาตาม"

"เมื่อกี้ยังกับใคร"

"ก็แค่คนแปลกหน้าหลงทางเข้ามาນ่ะ"

ฉันบอกอย่างไม่ใส่ใจและหมุนตัวเพื่อเดินกลับเข้าไปในงาน แต่ข้อมือ^กทุกคนตัวสูงหน้านิ่งกว่าไว้ชะก่อน แรงที่บีบลงบนข้อมือทำให้ฉันรับรู้ได้

ว่าต่อให้ขันสัตดมือเข้าทิ้งยังไงก็คงไม่นลุดง่ายๆ

"อย่าโกรังก วันนี้รู้ว่าพี่ไม่เชื่อ ผู้ชายที่ไหน มันชื่ออะไร"

"พี่" ฉันเกร็งมือร้ายกาจแล้วลากสายตากลับไปจ้องมองใบหน้าหล่อเหลา "พี่มีสิทธิถูกคำพากันนี้บันตั้งแต่เมื่อไหร่ คนที่พี่ควรจะแสดงท่าที่แบบนี้ด้วยมีแค่พี่น้ำรินเท่านั้นนะ"

"รัน!"

"พี่รู้เหตุผลทุกอย่างดีอยู่แก่ใจ อย่าให้ฉันต้องผิดหวังซ้ำเลย"

ฉันมองไปที่ข้อมือซึ่งริวจับไว้เป็นเชิงออกแบบสำลักลายฯ ให้เข้าปล่อย และหากย้อนไปล่อยแต่โดยดี ฉันเชิดหน้าขึ้นก่อนจะหมุนตัวเดินกลับเข้าไปในงานราวกับไม่รู้สึกอะไร ทั้งๆ ที่หัวใจกำลังเจ็บ

ใช่...ฉันเจ็บเสเมเวลาเห็นหน้าของผู้ชายคนนี้

ทุกอย่างจะไปแล้ว...จะไป เพราะริวเป็นคนทำให้จบเอง แล้วเขาก็ต้องทำเหมือนอย่างจะรื้อฟื้นมันขึ้นมาอีกทำใหม่ เขารู้ว่าไม่ว่าจะยังไง ระหว่างรามนักเป็นสเมื่อนแก้วที่ถูกขวางลงพื้นช้ำๆ

มันแตกแหลกเหลว เคี้ยดจนไม่สามารถประกอบกลับมาเป็นเช่นเดิมได้อีกแล้ว!

"สุดท้าย...ผมขอขอบคุณทุกๆ ท่านอีกครั้งที่มาช่วยงานและให้การสนับสนุนโรงเรามากโดยตลอด หวังว่า TPK Hotel จะมีโอกาสรับใช้ทุกท่านเสมอครับ"

เสียงปรบมือดังกึกก้องเมื่อ 'ธีระพล ส្សาปกรณ์' ผู้กุมบังเหียนสูงสุดในกรุงศรีฯ TPK Hotel หรือคุณลุงของฉันกล่าวจบ ฉันหยุดชะงักไปท่ามกลางความเงียบสงบของทุกคน รวมทั้งใบหน้าชื่นบานของผู้ที่อยู่บนเวที ด้วยความรู้สึกอันหลอกหลอน ทั้งเจ็บใจ แคร้นใจ และเสียใจปะปนกันไปหมด

ผู้ชายคนนั้นเดินลงไปจากเวทีด้วยท่วงท่าส่ง่าเเพຍก่อนที่เลขาฯ วัยสามลิบห้าปีผู้ที่ทำงานร่วมกับคณบดีของโรงเรามานับลิบปีจะติดตามลงไปร่วมกับข้าท่าสู่ซื่อสัตย์

และเมื่อเห็นหล่อนเดินพ้นเวทีก้มไปทางด้านหลัง ฉันก็อดที่จะตาม

หล่อนเป็นมีเดีย!

เลขฯ ของคุณลุงคนนี้เคยเป็นเลขฯ ของคุณพ่ออันมาก่อน แต่...
คุณพ่อกับคุณแม่ของฉันเสียไปเมื่อสองปีก่อน หล่อนจึงมาทำงานให้
คุณลุงแทน พังๆแล้วไม่น่าจะมีอะไรให้หันตัวองให้ชราเก็บอาการไม่อยู่แล้ว
เดินตามหล่อนไปเคลียร์กันเลยใช่มั้ย

ใช่...มันคงจะเป็นอย่างนั้น ถ้าฉันไม่บังเอิญที่เรื่องว่าหล่อนเป็นคน
หักหลังพ่ออัน!

ตอนที่คุณปู่ชี้กำรงำนแห่งผู้บริหารสูงสุดของโรงเรມเสียชีวิตไป
ผู้บริหารร่วมอย่างคุณลุง คุณพ่อ และคุณอาธีรพัฒน์จึงต้องเป็นหัวเรือ
สำคัญในการบริหารโรงเรມอย่างเต็มกำลังในฐานะทายาทสืบทอดกิจการ
แน่นอน...ผู้ที่จะก้าวขึ้นมาแทนที่คุณปู่ก็คือหนึ่งในสามคนนี้

คุณอาดูจะมีพาวเวอร์น้อยที่สุดที่จะขึ้นมาดำรงตำแหน่งนี้ ไม่ใช่
เพาะท่านไร้ความสามารถ แต่บุคลิกสุภาพ นุ่มนวล ไม่ค่อยมีปากมีเสียง
และไม่ค่อยสู้คนเท่าไหร่ ทำให้ภาระความเป็นผู้นำของท่านดูด้อยไปกว่า
คุณพ่อและคุณลุงซึ่งเป็นที่จับตามองจากคนทั่วไปอยู่มาก

คุณพ่ออันมีภาวะผู้นำสูง ใช้สมองมากกว่าคำพูด ในขณะที่คุณลุง
ใช้ทั้งสมองและคำพูดทำงานไปพร้อมๆ กัน ท่านเป็นคนพูดจาความฝ่าหาก
และอารมณ์ร้ายพอสมควร นั่นทำให้คุณพ่อดูจะเป็นตัวเก็บมากกว่าคุณลุง
และคุณอา

ท่านทั้งสองต่างทำผลงานและบริหารงานร่วมกันจนโรงเรມมีชื่อเสียง
เพิ่มขึ้น

ท่ามกลางความเจริญก้าวหน้าของโรงเรມ ความสัมพันธ์ภายใน
ครอบครัวกลับถดถอยลง เท่านั้นยังไม่พอ...หนึ่งปีหลังจากที่คุณปู่เสียไป
คุณพ่อกับคุณแม่ของฉันก็จากไปอย่างที่ฉันไม่คาดคิดผัน

ท่านทั้งสองประสบอุบัติเหตุขณะเดินทางกลับจากทริปครอบครัว
หลังจากที่มีปากเสียงกับคุณลุงที่บ้านพักตากอากาศจนหมัดอารมณ์พักผ่อน
เป็นโซคดีหรือโซคร้ายกไม่รู้ที่ตอนนั้นฉันออกไปเที่ยวกับพากพีๆ นองๆ
ยังไม่กลับเข้าบ้านพักจึงทำให้แคล้วคลาดจากคุณบดิเหตุมาได้

นั่นเป็นต้นเหตุแห่งความตายที่ทั้งปริศนาไว้...

ตอนแรกฉันก็พยายามจะไม่คิดว่าคุณลุงมีส่วนเกี่ยวข้องกับเรื่องนี้แต่พอคุณอาเล่าเหตุการณ์วันนั้นให้ฟังประกอบกับอะไรหลายๆอย่างที่หมายจะเข้ากันเกินไปทำให้ฉันอดที่จะสงสัยไม่ได้

โดยเฉพาะหลังจากที่คุณพ่อคุณแม่เสียไปเมื่อนาน คุณลุงก็ขึ้นรับตำแหน่งผู้บริหารสูงสุดของโรงเรียนโดยมีรายนาม ของคุณพ่อขึ้ยามาเป็นเลขาย ส่วนตัวของคุณลุงอีกต่างหาก

ทุกอย่างมันประจุเหมือนกันจนน่าจะมีเบื้องหลังซ่อนอยู่!

"มีความสุขจังเลยนะคะ"

ฉันกรีดยิ่น แล้วก้าวไปยืนดักหน้าย้ายเลขาฯ หล่อนกับฉันกำลังยืนอยู่หลังเวทีที่มีสถาปัตย์อยู่ไม่ไกลคุณเท่านั้น ส่วนคุณลุงพอลงจากเวทีก็ถูกคุณป้าพาไปคุยกับบรรดาเหล่าไอโซที่มาแสดงความยินดี

พอเจอน้ำอันท่านนั้นแหละ หล่อนก็ถึงกับหน้าชีดที่เดียวหี! พากมีชนกติดหลัง

"ทำงานกับคุณพ่อคงจะเก็บกอดมากลิโนะ ที่ไม่ได้เสนอหน้าขึ้นไปประจำสอนพลอบนเวที"

"นี่ คุณรัน!"

หล่อนมองฉันอย่างไม่พอใจ แต่ฉันก็ไม่ได้รู้สึกกลัวเลยสักนิด ด้วยความสูงเกือบหนึ่งร้อยเจ็ดสิบเซนติเมตรกว้างกับรองเท้าส้นสูงยิ่งทำให้ฉันดูเป็นฝ่ายเหนือกว่าหล่อนซึ่งตัวเล็กกว่าฉันมาก

"คุณลุงให้คุณเท่าไหร่ถึงยอมทำงานเป็นข้าราชการชั้นสัตย์แล้วทรายศคุณพ่อได้หน้าด้านๆ"

"ก็ช่วยไม่ได้นะที่พ่อเชอมันโง่เอง!"

"....!!!"

ฉันถึงกับหน้าชาเมื่อหล่อนตอบหัวฉันอย่างนั้น ไม่คิดเลยว่าท่าทางเรียบร้อย ดูเป็นคนมีความคิดและอดทนลักษณะ พอเผยแพร่ดูเหมือนมาจะร้ายกาจได้ขนาดนี้

"มีทางที่จะคัวขำนำจมาไว้ในมือง่ายๆ กลับไม่ทำสักที โอ้อ๊อท่ามาก"

อยู่นั่น ก็สมควรแล้วนี่ที่คนคลาดก่าว่าเขาจะคิว่าเขาไปก่อน น่าเลียดายนะ
คำน้ำใจไม่ได้ เงินก็ไม่ได้ ดันมาซิงตายไปซะก่อน!"

ເພິຍະ!

"อย่ามาดูถูกพ่อจัน! ยังพิช!"

ฉันตอบหน้ายั้งเข้าๆ นั่นไปเต็มแรงแล้วไม่รู้สึกผิดเลยสักนิดที่ได้ทำลงไป ตอนนี้ฉันก็รู้ดีว่าสิ่งที่ฉันทำนั้นไม่คิดเลยว่าคุณพ่อจะเคยไว้ใจผู้หญิงหน้า嫩到ใจเลือดและเลี้ยงดูเขาก่อนหน้านี้อีกต่อหนึ่ง

ทรัพศคุณพ่อแล้วยังไม่วุ้นจักสำนึก ท่านเสียไปแล้วยังพูดจากบหลู่
ดหมื่นอีก

ตอบสั่งสอนแคนิลล์มันยังน้อยไปด้วยซ้ำ!

"คุณรัน! นี่มันจะมากไปแล้วนะ!"

“ไม่มากหรอก! ผู้หญิงร้ายกาจอย่างเชอตันแคนี้มั่นยังน้อยไปด้วยซ้ำ
ถ้าฉันฆ่าเชอตันนี้ยังไม่สามารถลิ่งที่เชอทำลงไปเลย!”

"ຍຸດເດືອນນີ້ນະວັນ!"

ดอนที่ฉันกำลังเงื่อมือจะพาได้หน้ายั้งๆ หน้าด้านเป็นครั้งที่สอง
โครงการนี้ก็ตามมาค่าว้มือฉันไว้ ก่อนจะออกแรงรั่งฉันให้อกไปปืน
ห่างๆ หล่อน เขากองกลัวฉันจะตอบยันนี้อีกจนกล้ายเป็นว่าเราทะเลกัน
ให้ญูโดให้เครื่องต่อเครื่องหันมาสนใจ เพราะดอนนี้คุณก็เริ่มมองมาด้วยความ
สงสัยแล้ว

"อย่าคุณคื่นงานไว้ก็ได้!"

"ຄອງກາຍິ່ງໄດ້ນັ້ນພົກວ"

"ไม่ยุ่งได้ยังไง เรากำหนดไว้ตัวบ้างหรือเปล่า" คนตัวสูงข่มวดคิวเข้มๆ ใส่ลับเหลือนั่นไปอยู่ตำแหน่งเด็ก ก่อนที่เขาจะหันไปบอกรักบัณฑุราฯ ที่ยืนหน้าบึงตึ่งอยู่ "ต้องขอโทษด้วยจริงๆ นะครับที่รบกวนเสียเวลาอย่างนี้" เขายังคงให้น้องไปขอโทษคุณอย่างเป็นทางการอีกที"

"ฉันจะรอคุณขอโทษอย่างใจจดใจจ่อเลยค่ะ"

"*Q*!"

ฉบับกระชากมือให้หลุดจากมือเขา ก่อนจะหมุนตัวเดินออกไปด้วยความ

ฉันเชี่ยว มือปราบที่ไหน เขามาต่ำหนินั้นต่อหน้ายังไง แรมยังบอกว่าจะให้ ขันไปขอโทษอย่างเป็นทางการด้วย

ผันไปสิ!

พรีบ!

"กรีดดดด"

ฉันก้าวออกมายากหลังเวทได้ไม่เกี๊ก้าว ไฟในห้องโลงจัดงานเลี้ยงก็ ดับลงอย่างไม่มีเสียงลุյ ทุกคนในงานต่างกรีดร้องด้วยความตกใจ ฉัน รับรู้ได้ถึงความโกร金陵ท่ามกลางความเมื่ดจึงหยุดนิ่งอยู่กับที่ขณะที่คนอื่นๆ เดินสะบัดสะบัด บ้าเอี้ย! ยิ่งเดินก็ยิ่งชนกันจนคลุงเรวงไปหมดนั่น อยู่นิ่งๆ เดียวไฟมันก็มาเองแหลก

ตุ๊บ!

"โอ้ยยย!"

ฉันร้องด้วยความเจ็บปวดเมื่อถูกใจคนหนึ่งเดินมาชนเข้าเต็มแรง ฉันกีบจะเสียหลักล้มลงอยู่แล้วถ้าหากว่าเขาไม่ค่าว่าร่างของฉันไว้ช้ำก่อน ล้มผสของท่อนแขนแข็งเกร่งและแผ่นอกกว้างที่เบิดชิดอยู่กับร่างกาย ทำให้คาดเดาได้ไม่ยากว่าเขาต้องเป็นผู้ชายและสูงกว่าฉันมากแน่ๆ

"ปล่อย! ปล่อยเดียวเนี่ย ฉันไม่เป็นไรแล้ว!"

พรีบ!

จังหวะที่ฉันผลักไส่ว่างสูงให้ออกห่าง ไฟในห้องโลงก็กลับมาสว่าง อีกครั้ง และนั่นทำให้ฉันอดที่จะเงยหน้าขึ้นมองคนที่เดินมาชนฉันไม่ได้ ชาญหนุ่มที่มีความสูงกระทางสายตาเกือบหนึ่งร้อยเก้าสิบเซนติเมตร เป็นสีหน้าหงุดหงิดไปอีกทางราวกับไม่ยกามมองหน้าฉันให้ความณี่เดียวมากกว่านี้ ทั้งๆ ที่เขาเป็นคนเดินมาชนฉันนั่นนะ

คนบ้า! مارยาทนะมีมั้ย! ขอให้สักคำทำเป็นหรือเปล่า!

ฉันคิดในใจขณะจ้องมองคนตรงหน้าด้วยสายตาไม่พอใจบ้าง ยิ่งมองหน้าเข้าแล้วยิ่งรู้สึกว่าพระเจ้าไม่ได้มีความยุติธรรมเท่าไหร่เลย ดูผู้ชายคนนี้ สิ! ท่าทางเขากำเป็นผู้ชายเจ้าอารมณ์ หลุดหงิดง่าย และเขาแต่ใจอย่างร้ายกาจใช่อย่เลยนะ แต่รู้ป่าวว่าหน้าตากลับสวนทางกับนิสัยแบบสุดโต่ง

ผู้ชายที่รู้ป่าห์หน้าตาดีระดับเทพขนาดนี้ไม่น่ามีนิสัยไม่น่าคบหาเลย!
"นายนี่มั้นนิสัยเสียไม่ไหวจะเคลียร์จริงๆ!"

"ว่าไงนะ"

พองั้นต่อค่าวคนทำผิดแต่ไม่คิดจะขอโทษด้วยความทันไม่ได้ 'คนทำผิด' ก็เลยหันมาจ้องอันด้วยนัยน์ตาสีดำสนิทที่ดุเดัน พองานนี้หน้ากันชัดๆ เท่านั้นแหล่ะ ฉันก็รู้สึกเหมือนตัวเองจะหยุดหายใจ

ไม่ใช่ว่าฉันเสียสติไป เพราะหน้าตาที่หล่อระดับทำลายล้างสติผู้หญิงได้ แต่ที่ฉันอึ้งไปเป็นเพราะว่าเข้า...คือผู้ชายที่อยู่บนปากนิตรสารที่พลินซี่ เอาให้ถูกอกจนจำที่นี่ต่างหาก

ผู้ชายหล่อขาดใจแต่นิสัยเสียที่สุดคนนี้อีกแล้วสินะ
'ชนะชิป วีระวัฒนวงศ์'

...เซน...

"ฉันบอกว่านายนิสัยแย่มาก ได้ยินชัดมั้ย!?"

"นี่เชื่อ!?"

"กรี๊ดดด"

พองั้นปิดปากเสียงกับเซนอย่างไม่ยอมแพ้ อู่ๆ เสียงกรีดร้องของผู้หญิงคนหนึ่งก็ดังมาจากทางด้านหลังของเวที เรียกความสนใจจากแขกหรือได้เป็นอย่างดี ฉันกับเซนจึงหยุดลงครามน้ำลายแล้วหันกลับไปมองที่ต้นเสียง

ผู้หญิงคนหนึ่งท่าน้ำหวานพวยแพลงตอน ไปที่พื้น...
"กรี๊ดดดดดด"

คราวนี้เสียงกรีดร้องด้วยความตอกใจของแขกในงานดังขึ้นเกือบจะพร้อมๆ กันเมื่อเห็นภาพเบื้องหน้า ฉันเองก็ตกใจจนหน้าอุดสีและต้องเอามือปิดปากตัวเองไว้ไม่ให้ส่งเสียงร้องออกมาก

ตอนนั้นเองที่ริวัตังสตีได้ก่อนใครเพื่อนและเดินเข้าไปหา 'ผู้หญิงที่นิยมดสติจมกมองเลือด' ก่อนจะใช้มือสัมผัสลมหายใจจากมูกของหล่อนในขณะที่ทุกคนในงานมองการกระทำของเขาย่างลุ้นระทึก

ร่างกายฉันเริ่ยวแรงลงดื้อๆ เมื่อมองหน้าผู้หญิงเคราะห์ร้ายคนนั้นชัดๆ ใช่! หล่อนคือยัยเลขาฯ ตัวดีนั่นเอง ไม่รู้ว่าหล่อนจะเป็นยังไงบ้าง

ให้ตายสิ! ฉันตกใจและรู้สึกถึงทางร้ายจนตัวสั่นไปหมดแล้วนะ

"เชอ...เสียชีวิตแล้วครับ!"

ริวบอกเสียงเรียบขณะที่เงยหน้าขึ้นมองทุกคน พระเจ้า! บอกฉันที่
ว่ามันเรื่องบ้าอะไรกัน!?

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเดี๋ม)

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<http://store.jamsai.com/8859305106410.html>